

Прѣсно лъ сиренѣ, илѣ масло  
 Кравско, или овчесо,  
 Сѣ що сакатъ ага-турчинъ  
 Сичко да му даватъ. —  
 Ето така карахъ, учехъ  
 Божина си сина,  
 Отъ години още малки,  
 Още отъ пелени.

Али зла и тежка била  
 Та година младо! . .  
 Бѣха дошли турци клети,  
 Върли арнаути,  
 Не два-мина, не три-мина,  
 Цѣли десетъ мина.  
 Наредиха ми се въ кѣщи,  
 Седнаха си редомъ.  
 Ядатъ, пиятъ, пѣсни пеятъ  
 Турски, арнаутски,  
 Наша вѣра хулятъ, пеуватъ,  
 Кършатъ столъ и чаши.  
 Ножове удриха въ земя,  
 Пушки на колѣна;  
 Гърло кинатъ, гласи креватъ:  
 „Бърго ти *яуринъ*,  
 Сестри лъ имашъ, или тетки,  
 Донеси ги овдѣ,  
 Тѣ насъ редомъ да ни служатъ,  
 Да стоятъ на нозѣ;  
 Чаши редомъ да подаватъ,  
 Чаши съ вино пълни!“  
 Чухъ я, младо, тѣзи думи,  
 Сину си я рекохъ:  
 „Бѣгай, сине, зло те найде,  
 Бѣгай, крий се въ слама!  
 Сине, търпи тамъ подъ копа,  
 Доръ ги уталожамъ! . .“  
 Ойде синъ ми, онъ побѣгна,  
 А па я нимъ казвамъ:  
 „Аги мили, аги златни,  
 Жи' ви турска вѣра,